ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ὁ προσφεύγων στήν ὑπόθεση ἡ ὁποία θά μᾶς ἀπασχολήσει σήμερα, εἰσῆλθε στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς Εὐρατόμ, τόν Αὔγουστο τοῦ 1960 — ἀφοῦ ἤσκησε τό ἐπάγγελμα τοῦ ἀνεξαρτήτου ἀρχιτέκτονος ἀπό τό 1957 μέχρι τό 1960 — μέ ἀποδοχές πού ἀντιστοιχοῦν στόν βαθμό Α 7/2. Κατ' ἀρχάς ἐτοποθετήθη στό Κέντρο Πυρηνικῶν ἐρευνῶν Ispra, ὅπου διηύθυνε μέχρι τοῦ 1970 μία διοικητική μονάδα. Τό 1963 διωρίσθη ὑπάλληλος στόν βαθμό Α 6/1 καί, ἀπό τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1970, μετετέθη στήν γενική διεύθυνση «Ἀνάπτυξη» τῆς ἑνιαίας Ἐπιτροπῆς τῶν τριῶν Κοινοτήτων, ἡ ὁποία εἶχε ἐν τῷ μεταξύ ἱδρυθεῖ. Ἐκεῖ ὑπηρέτησε κατ' ἀρχάς στό τμῆμα «Τεχνικά Ἔργα» τῆς διευθύνσεως «Εὐρωπαϊκό Ταμεῖο Ἀναπτύξεως». Ἀπό τῆς 9ης Μαρτίου 1971, ὑπηρέτησε ἐντός τῆς αὐτῆς διευθύνσεως, στό τμῆμα III («Κατασκευές, βιομηχανία, γεωργία, γενική ὑποδομή») καί — ἀφοῦ προήχθη στόν βαθμό Α 4/3 τό 1974 — μετετέθη τόν Ἰούνιο τοῦ 1975 στό τμῆμα V («Πολεοδομία καί κοινωνικός ἐξοπλισμός») τῆς διευθύνσεως C ὅπου διευθύνει τόν τομέα Δυτική Ἀφρική, Κεντρική Ἀφρική, Εἰρηνικός καί Maghreb καί ὅπου ἀναπληρώνει τόν προϊστάμενο τοῦ τμήματος κατά τήν ἀπουσία του.

Ἤδη κατά τό 1975, συμμετέσχε στόν ἐσωτερικό διαγωνισμό COM/716/75, ὁ ὁποῖος διενεργεῖτο πρός πλήρωση τῆς θέσεως τοῦ προϊσταμένου, τοῦ τμήματος C 5. Δέν ἐπελέγη γιά τήν ἐν λόγω θέση, ἀλλά συμπεριελήφθη στόν πίνακα ἱκανότητος.

Τόν Μάιο τοῦ 1979, πρός πλήρωση τῆς ἀνωτέρω θέσεως Α 3 τῆς διευθύνσεως «Σχέδια» προεκηρύχθη νέος διαγωνισμός (COM/161/79). Ὅσον ἀφορᾶ τήν περιγραφή τῶν ἀπορρεόντων ἐκ τῆς θέσεως καθηκόντων καί τῶν πρός τοῦτο ἀπαιτουμένων προσόντων, παραπέμπω στό παράρτημα 1 τοῦ ὑπομνήματος ἀντικρούσεως· ἐπί τοῦ θέματος θά πρέπει νά ἐπανέλθω ἀργότερα, μέ ἄλλη εὐκαιρία. Πλήν τοῦ προσφεύγοντος, ὁρισμένοι ἀκόμη ὑποψήφιοι ὑπέβαλαν ὑποψηφιότητα γιά τήν προκηρυχθεῖσα κενή θέση. Σέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ προϊσταμένου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη» τῆς 1ης Ἰουνίου 1979, ἀνεφέρθη ὅτι μόνον ὁ προσφεύγων καί ὁ ὑποψήφιος L. συνεκέντρωναν τίς ἀπαιτούμενες προϋποθέσεις, ἀλλά γιά τόν διορισμό θά ἔπρεπε νά προτιμηθεῖ ὁ ὑποψήφιος L., λόγω τῆς πείρας του.

Ὁ ἐν λόγω ὑποψήφιος διετέλεσε ἀπό τοῦ Σεπτεμβρίου 1973 μέχρι τοῦ 1976 στήν ὑπηρεσία τῆς «Association Européenne pour la Coopération» (Εὐρωπαϊκή Ἕνωση συνεργασίας) ὡς ἐλεγκτής τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ταμείου Ἀναπτύξεως στήν Κεντρική Ἀφρική. Ἀπό τῆς 1ης Ἰουνίου 1976, προσελήφθη γιά διάρκεια δύο ἐτῶν ὡς ἔκτακτος ὑπάλληλος στόν βαθμό Α 3/2 ἀπό τήν Ἐπιτροπή καί ἐτοποθετήθη στήν Γενική Διεύθυνση VIII, διεύθυνση Β, ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος «Δυτική Ἀφρική». Ἀφοῦ συμμετέσχε σέ ἐσωτερικό διαγωνισμό, διωρίσθη μέ ἀπόφαση τῆς 23ης Ἰανουαρίου 1979 ὡς δόκιμος ὑπάλληλος μέ τόν βαθμό Α 3/3 καί, ἀπό τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1979, παρέμεινε ὑπηρετῶν στήν ἀνωτέρω θέση.

Καί ὁ ὑποψήφιος αὐτός ἐπελέγη πράγματι ἐν συνεχείᾳ στό πλαίσιο τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως COM/161/79. Κατόπιν συσκέψεως τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

13ης Ἰουνίου 1979, διωρίσθη μέ ἀπόφαση τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 10ης Ἰουλίου 1979, προϊστάμενος τοῦ τμήματος C 5 («Πολεοδομία καί κοινωνικός ἐξοπλισμός») ἀπό τῆς 1ης Ἰουλίου 1979. Ἡ μονιμοποίησή του ἀπό 1ης Ὀκτωβρίου 1979 ἐπηκολούθησε μέ ἀπόφαση τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1979.

Ὁ προσφεύγων ἐπληροφορήθη τήν 5η Ἰουλίου 1979 ὅτι ἡ ὑποψηφιότης του ἀπερρίφθη. Ὑπέβαλε λοιπόν τήν 10η Σεπτεμβρίου 1979 πρός τόν πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς, διοικητική ἔνσταση μέ τήν ὁποία ἐζήτει τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως μέ τήν ὁποία ὁ L. εἶχε διορισθεῖ προϊστάμενος τοῦ τμήματος C 5. Ἡ ἔνσταση αὐτή ἀπερρίφθη ρητῶς μέ ἀπόφαση τῆς 27ης Μαρτίου 1980.

Κατόπιν τούτων ἠσκήθη προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου μέ τήν ὁποία ζητεῖται ἡ ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τῆς 27ης Μαρτίου 1980 περί ἀπορρίψεως τῆς διοικητικῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος.

Ἐπί τῶν αἰτημάτων αὐτῶν ἔχω νά παρατηρήσω τά ἀκόλουθα:

1. Πρός ὑποστήριξη τῶν αἰτημάτων του, ὁ προσφεύγων προβάλλει κατ' ἀρχάς ὅτι πρός πλήρωση τῆς θέσεως γιά τήν ὁποία προεκηρύχθη ὁ διαγωνισμός ἔπρεπε νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη μόνον στοιχεῖα πού προκύπτουν ἀπό τήν ἀνακοίνωση περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως καί ἔχουν σχέση μέ τήν πρός πλήρωση θέση. Ἀλλά στήν προκειμένη περίπτωση, ἀποφασιστικός λόγος γιά τόν διορισμό τοῦ L. ὑπῆρξε — κατά τήν ἄποψή του — ἕνα στοιχεῖο «ξένο», ἤτοι ἀνάγκες προκύπτουσες ἀπό τήν ἀναδιοργάνωση πολλῶν τμημάτων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη». Ὁ προσφεύγων ἀναφέρεται σχετικῶς πρός παντός σέ ὑπηρεσιακά σημειώματα τῶν μηνῶν Φεβρουαρίου καί Μαρτίου 1979 (παραρτήματα 6 καί 7 τῆς ἀπαντήσεως), τά ὁποῖα καθιστοῦν σαφές πῶς ἐτροποποιήθη τότε τό ὀργανόγραμμα τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη». Πρός ὑποστήριξη τοῦ βασίμου τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, προσκομίζει ἄλλωστε μία ἐπιστολή πού ἕνα μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπηύθυνε τόν Ἰούνιο τοῦ 1979 στόν βέλγο Ὑπουργό Ἐξωτερικῶν — κατόπιν τῆς παρεμβάσεώς του ὑπέρ τοῦ προσφεύγοντος — καί στήν ὁποία ἀναφέρεται ὅτι ἡ μετάθεση τοῦ L. «ἀνταπεκρίνετο σέ εὐρύτερες ἀνάγκες ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀναδιοργάνωση πολλῶν τμημάτων τῆς γενικῆς αὐτῆς διευθύνσεως». Ἐπί πλέον, σέ συμπληρωματικό ὑπόμνημα ἀνέφερε ὅτι ἡ ἀναδιοργάνωση τῆς διευθύνσεως Β τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη» ἐπερατώθη μέ ἀπόφαση τῆς 2ας Ἰουλίου 1980 ἀπό τῆς 1ης Αὐγούστου 1980 καί ὅτι κατ' αὐτήν, τά τμήματα Β 2, καί Β 3 καθώς καί τό τμῆμα Β 1, τοῦ ὁποίου προηγουμένως προϊστατο ὁ L., κατηργήθησαν διότι «οὐδόλως συνεπάγονται καθήκοντα διαχειρίσεως καί συντονισμοῦ».

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐπιχειρηματολογία αὐτή, ἤδη, κατά τήν ἄποψή μου, χωρεῖ ἀμφιβολία περί τοῦ κατά πόσο εὐσταθεῖ τό βασικό σημεῖο ἐκκινήσεώς της, κατά τό ὁποῖον γιά τήν πλήρωση κενῶν θέσεων δέν πρέπει νά λαμβάνονται σέ καμμία περίπτωση ὑπ' ὄψη ἄλλα στοιχεῖα πλήν τῶν ἀναφερομένων στήν ἀνακοίνωση περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως καί ἐχόντων σχέση μέ τήν πρός πλήρωση θέση. Κατά τήν γνώμη μου, «τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας» πού ἐπικαλεῖται ὁ προσφεύγων στήν συγκεκριμένη περίπτωση δέν ἀποκλείει νά λαμβάνονται ἐπίσης ὑπ' ὄψη, κατά τήν πλήρωση κενῆς θέσεως, ἐκτιμήσεις συνδεόμενες μέ τήν ἀναδιοργάνωση ὑπηρεσιῶν. Ἐν πάση περιπτώσει, αὐτό δύνανται νά γίνει δεκτό ὅταν, μετά τήν ἐξέταση τῶν ὑποψηφιοτήτων, ἀπομένουν μόνο ἰσάξιοι ὑποψήφιοι καί ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή — λαμβανομένων ὑπ' ὄψη ὅλων τῶν κριτηρίων τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως — ἀντιμετωπίζει τό ζήτημα ποιόν ὑποψήφιο τελικῶς νά προτιμήσει. Κατά τά φαινόμενα, αὐτό συμ-

βαίνει πράγματι στήν προκειμένη περίπτωση, καί μάλιστα φαίνεται ὅτι ὁ ὑποψήφιος πού προετιμήθη ἔναντι τοῦ προσφεύγοντος διέθετε τά καλύτερα προσόντα, ὅπως δύναται νά συναχθεῖ ἀπό τό ἀνωτέρω ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 1ης Ἰουνίου 1979 τοῦ προϊσταμένου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη». Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, τό γεγονός ὅτι λόγοι συνδεόμενοι μέ τήν ἀναδιοργάνωση ὑπηρεσιῶν ἠδυνήθησαν νά διαδραματίσουν ἐπίσης κάποιο ρόλο κατά τόν διορισμό τοῦ L. δέν δύναται νά δικαιολογήσει τόν ἰσχυρισμό ὅτι ἐξετιμήθη κακῶς τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας.

Ἐξ ἄλλου, ἀναφέρω ἀκόμη — ἀκριβῶς διότι ἐπίσης τά προσόντα ἄλλου ὑποψηφίου πού διωρίσθη στήν κενή θέση τίθενται ὑπό ἀμφισβήτηση — ὅτι δέν φαίνεται πράγματι ὅτι καθοριστικός λόγος γιά τόν διορισμό του ὑπῆρξε μία τροποποίηση τῆς ὀργανώσεως τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη». Ἐπ' αὐτοῦ, δέν ἀρκεῖ πράγματι ὅτι ὁ προσφεύγων ἐπισημαίνει ὅτι μεταξύ τῶν μέτρων ὀργανώσεως πού ἀναφέρει καί τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως ὑφίσταται μία ὁρισμένη σύνδεση, καί θά ἦταν ἐνδιαφέρον νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ L. ἤδη τήν ἐποχή ἐκείνη — ἐν πάση δέ περιπτώσει γιά μία ὁρισμένη χρονική περίοδο — εἶχε συγχρόνως ἐπιφορτισθεῖ μέ τήν διεύθυνση τοῦ τμήματος C 5. Θά ἠδύνατο νά γίνει λόγος περί *ἀναγκῶν,* ἤτοι περί *δεσμεύσεων* ἐκ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ὑπηρεσίας ὡς πρός τό πρότυπο τοῦ L., μόνον ἐάν ἤδη κατ' ἐκείνη τήν ἐποχή προεβλέπετο ἡ κατάργηση τῆς θέσεως τήν ὁποία αὐτός κατεῖχε, πρᾶγμα πού θά εἶχε καταστήσει ἀναγκαία τήν τοποθέτησή του σέ ἄλλη θέση. Ἀλλά αὐτό οὐδόλως συνέβαινε κατά τήν ἄνοιξη τοῦ 1979. Τότε ἐπραγματοποιήθη ἁπλῶς — ὅπως προκύπτει ἀπό τά προαναφερθέντα ὑπηρεσιακά σημειώματα — μία ἀναδιάταξη διαφόρων θέσεων A 3, καί μάλιστα μεταξύ ἄλλων ἡ μεταφορά μιᾶς κενῆς θέσεως A 3 ἀπό τό τμῆμα B 2 στό τμῆμα C 5, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατή τήν δημοσίευση τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως πού μᾶς ἀπασχολεῖ ἐν προκειμένω. Ἀπεναντίας, οὐδόλως εἶχε ἀντιμετωπισθεῖ ἡ κατάργηση τῆς θέσεως πού κατεῖχε ὁ L., μάλιστα δέ — ὅπως προκύπτει ἀπό τό ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 1ης Ἰουνίου 1979 — εἶχε προταθεῖ σχετικῶς ἡ δημοσίευση ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως.

Αὐτό θά ἔπρεπε νά εἶναι καθοριστικό. Ἀπεναντίας, ὁ προσφεύγων, δέν δύναται, κατά τήν γνώμη μου, σέ καμμία περίπτωση νά ἐπικαλεσθεῖ, πρός ὑποστήριξη τοῦ πρώτου ἰσχυρισμοῦ του, μέτρα τά ὁποῖα, δέν ἐλήφθησαν παρά μόνον περίπου ἕνα ἔτος ἀργότερα, ἤτοι τόν Ἰούλιο τοῦ 1980. Πράγματι, δέν δύναται νά εὑρεθεῖ καμμία σχέση μεταξύ τῶν μέτρων αὐτῶν, καί τοῦ ὑπό κρίση διορισμοῦ· ἀντιθέτως δέν κατέστη δυνατό νά ἀποδειχθεῖ σαφῶς ὅτι γιά τόν διορισμό ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψη σκέψεις οἱ ὁποῖες ἀπέρρεαν ἀπό τήν κατάργηση τῆς κατεχομένης ἀπό τόν L. θέσεως.

Ὑπό τίς περιστάσις αὐτές, οὔτε ἡ μνημονευθεῖσα ἐπιστολή ἑνός μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 25ης Ἰουνίου 1979 δύναται κατά τήν γνώμη μου νά θεωρηθεῖ ὡς ἀπόδειξη στηρίζουσα τόν ἰσχυρισμό τοῦ προσφεύγοντος. Σχετικῶς ὑποθέτω, ὅπως καί ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι πρόκειται μόνον γιά τήν μέ διπλωματικό τρόπο διατυπωμένη ἀπόρριψη μιᾶς παρεμβάσεως ἀνεπιθύμητης καθ' ἑαυτῆς, καί ὄχι γιά τήν ἀποκάλυψη τοῦ ἀποφασιστικοῦ λόγου ὅσον ἀφορᾶ τόν διορισμό στήν πρός πλήρωση θέση.

Κατά συνέπεια, δέν ὑφίσταται λόγος ἀκυρώσεως τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως μέ τό αἰτιολογικό ὅτι σκέψεις ξένες πρός τήν ὑπόθεση ὑπῆρξαν ἀποφασιστικῆς σημασίας κατά τόν διορισμό στήν πρός πλήρωση θέση.

2. Ὅσον ἀφορᾶ τόν δεύτερο λόγο ἀκυρώσεως, στοῦ ὁποίου τήν ἐξέταση ἔρχομαι τώρα, ὁ προσφεύγων προβάλλει ὅτι, βάσει τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς

θέσεως, ετίθετο ως όρος γιά τόν διορισμό στήν κενή θέση μία «έμπεριστατωμένη γνώση καί πείρα τῶν οἰκονομικῶν καί τεχνικῶν προβλημάτων στόν τομέα τοῦ κοινωνικοῦ ἐξοπλισμοῦ καί τῆς πολεοδομίας στίς ἀναπτυσσόμενες χῶρες» («connaissance ... développement»). Ἔτσι, γιά τό παραδεκτό τῶν ὑποψηφιοτήτων ετίθετο ἕνας πολύ αὐστηρός όρος. Αὐτό συνάγεται ἀπό τό ὅτι σέ προγενέστερη ἀνακοίνωση περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως ἀναφερομένη στήν αὐτή θέση (COM/716/75) τό επίθετο «ἐμπεριστατωμένη» («approfondie») ἔλειπε, προφανῶς διότι ἡ ἔκταση καί ἡ σπουδαιότης τῶν πρός τήν θέση συνδεομένων καθηκόντων ἦσαν τότε πλέον περιορισμένες. Θά ἔπρεπε λοιπόν νά προσαφθεῖ στήν Ἐπιτροπή ὅτι ἔκρινε ἐσφαλμένως, βάσει τοῦ προσωπικοῦ φακέλλου τοῦ L. καί τῆς προγενέστερης ἐπαγγελματικῆς του δραστηριότητος, ὅτι ὁ ὑποψήφιος αὐτός συνεκέντρωνε τίς προϋποθέσεις τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως. Ἐν πάση περιπτώσει, θά ἔπρεπε νά τῆς καταλογισθεῖ ὅτι δέν διευκρίνισε κατά ποιό μέτρο ὁ L. συνεκέντρωνε τήν ἐν λόγω προϋπόθεση.

α) Ἐάν κατ' ἀρχάς ἐξετασθεῖ, στό πλαίσιο τοῦ λόγου αὐτοῦ, ἡ κατά δεύτερο λόγο μνημονευομένη τυπική πλευρά τῆς ἐλλείψεως αἰτιολογίας, πρέπει ἀσφαλῶς νά δοθεῖ δίκαιο στήν Ἐπιτροπή ἐπί δύο σημείων.

Ὀρθή εἶναι ἡ ἄποψή της — σχετικῶς δύναται νά στηριχθεῖ ἐπί παγίας νομολογίας — ὅτι δέν εἶναι καθόλου ἀναγκαῖο νά αἰτιολογηθοῦν ἀποφάσεις περί προαγωγῶν ἤ διορισμῶν, διότι ἔναντι τῶν ἀμέσων ἀποδεκτῶν τους δέν συνιστοῦν πράξεις πού προξενοῦν βλάβη. Εἶναι ἐπίσης ὀρθό ὅτι δέν στερεῖται αἰτιολογίας ἡ ἀπόφαση περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι κατά τήν νομολογία (ἀπόφαση τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 1974 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 188/73 — Daniele Grassi κατά Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων — Slg. 1974, σ. 1099 ἐπ.), γιά περιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀπαιτεῖται αἰτιολογία ὑπό τήν μορφή παραπομπῆς στίς νομικές προϋποθέσεις, ἀπό τίς ὁποῖες ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἐξαρτᾶ τήν νομιμότητα μιᾶς τέτοιας πράξεως. Πρός τοῦτο ἀρκεῖ ἁπλῶς ἕνα βλέμμα στήν πράξη αὐτή, ἡ ὁποία προσαρτᾶται στό δικόγραφο ὡς παράρτημα 3.

Ἀλλά, κατά τό μέτρο πού ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει — αὐτή ἡ διασαφήνιση συνάγεται ἀπό τήν ἀπάντηση — ὅτι δέν προκύπτει ἀπό τά ἔγγραφα πού προσεκόμισε ἡ Ἐπιτροπή κατά ποιό μέτρο αὐτή ἠδύνατο νά ὑποθέσει ὅτι ὁ L. διέθετε τήν «ἐμπεριστατωμένη γνώση» («connaissance approfondie») ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως, καί ὅτι κατά συνέπεια ἐλλείπει μία *ἐσωτερική* αἰτιολόγηση, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη σέ κάθε διοικητική ἀπόφαση, ἀρκεῖ ἀναμφιβόλως νά τοῦ ἀντιταχθεῖ ὅτι δέν κατέδειξε σαφῶς τήν ὕπαρξη τέτοιας *ρητῆς* νομικῆς ἀρχῆς. Ἂν οἱ ἀναφερθεῖσες προϋποθέσεις *πράγματι* ἐπληροῦντο, εἶναι ἕνα διαφορετικό ζήτημα, τό ὁποῖο πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἀργότερα. Χωρίς περαιτέρω ἀνάπτυξη, δύναται λοιπόν νά διαπιστωθεῖ ὅτι βεβαίως δέν δύναται νά ἐπέλθει ἀκύρωση τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως λόγω μιᾶς οἱασδήποτε ἐλλείψεως αἰτιολογίας, ἀλλά ἐν πάση περιπτώσει θά ἠδύνατο νά ἀντιμετωπισθεῖ ἀκύρωση, ἐάν πράγματι ἐλλείπουν οἱ ἀντικειμενικές προϋποθέσεις πού ἐπιτρέπουν νά συμπεριληφθεῖ ὁ διορισθείς μεταξύ τῶν ὑποψηφίων πού ἔγιναν δεκτοί.

β) Πρίν προβῶ στήν ἐξέταση τοῦ ζητήματος αὐτοῦ πού ἀποτελεῖ τό κεντρικό σημεῖο τῆς διαδικασίας, θεωρῶ σκόπιμες ὁρισμένες διευκρινίσεις ὅσον ἀφορᾶ τούς ἰσχυρισμούς τῶν διαδίκων.

αα) Ἡ Ἐπιτροπή ἐβάσισε κυρίως τήν ἄμυνά της στήν νομολογία, κατά τήν ὁποία ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή διαθέτει εὐρύτατη διακριτική ἐξουσία ὅσον ἀφορᾶ τήν συγκριτική ἀξιολόγηση τῶν προσόντων κατά τήν διαδικασία προ-

αγωγῶν καί κατά τήν ὁποία, σέ ἀξιολογήσεις πού διενεργοῦνται στό πλαίσιο μιᾶς τέτοιας κυριαρχικῆς ἐκτιμήσεως, δέν δύναται νά προσαφθεῖ παρά μόνον ἡ μομφή τῆς προφανοῦς πλάνης. Ἐπέκρινε ἐπίσης τό γεγονός ὅτι ὁ προσφεύγων ἀπεμόνωσε *ἕνα* στοιχεῖο τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως καί ἐπ' αὐτοῦ συνεκέντρωσε τήν ἐπιχειρηματολογία του. Ἐπ' αὐτοῦ θά ἔπρεπε λοιπόν νά παρατηρηθεῖ ὅτι ἦταν ἀναγκαία ἡ σύγκριση τῶν ὑποψηφίων ἀναφορικῶς πρός *ὅλους* τούς ὅρους τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως. Ἐξ ἄλλου, ἐφ' ὅσον θά ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ ἱκανότης διευθύνσεως, τά διοικητικά προσόντα καί ἡ πεῖρα σέ διαφόρους τομεῖς ἀποτελοῦν ἰδιαιτέρως σημαντικά στοιχεῖα γιά τήν πρός πλήρωση θέση, θά ἦταν δύσκολο νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ὁ L. εἶναι πλέον κατάλληλος γιά τήν θέση παρ' ὅ,τι ὁ προσφεύγων.

Ἐπ' αὐτοῦ πρέπει πράγματι νά παρατηρηθεῖ — ὁ προσφεύγων δέν παρέλειψε νά τό ἀναφέρει στήν ἀπάντησή του — ὅτι κατά τόν τρόπο αὐτό ἡ Ἐπιτροπή, ἐν πάση περιπτώσει ἐν μέρει, δέν ἀπαντᾶ εὐθέως ἐπί τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ προσφεύγοντος. Πράγματι, στήν προκειμένη περίπτωση τό ζήτημα δέν ἔγκειται στό ὅτι, κατόπιν συγκρίσεως τῶν προσόντων, ἐκεῖνα τοῦ L. ἀδίκως ἐθεωρήθησαν ὡς ἀνώτερα· τό ἐπίμαχο θέμα εἶναι μᾶλλον ἄν ὁ L. συνεκέντρωνε ἐν γένει ἕνα ἐκ τῶν ὅρων τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως καί ἄν κατά συνέπεια ἠδύνατο νά συμπεριληφθεῖ μεταξύ ἐκείνων, τῶν ὁποίων τά προσόντα ἔπρεπε νά ὑποβληθοῦν σέ συγκριτική ἀξιολόγηση.

Πάντως, ἀπό μία ὁρισμένη ἄποψη τό ἐπιχείρημα τῆς Ἐπιτροπῆς ἀξίζει προσοχῆς. Ἔστω καί ἄν εἶναι βέβαιο ὅτι δέν δύναται νά γίνει ἐπίκληση τῆς ἐπί τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως νομολογίας, δύναται ἀσφαλῶς νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη μία ἀπό τίς ἀρχές της: ἡ ἐκτίμηση τοῦ ζητήματος, ἄν ἕνας ὑποψήφιος κατέχει ἐμπεριστατωμένες γνώσεις ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως, ἤτοι γνώσεως ἰδιατέρου ἐπιπέδου, συνιστᾶ ἐπίσης ἀναμφιβόλως *ἀξιολογική κρίση*. Αὐτό βεβαίως δέν δύναται νά ἐλεγχθεῖ ἀπό τό Δικαστήριο ὡς πρός ὅλες τίς λεπτομέρειες, ἀλλά ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσης πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ὑφίσταται διακριτική ἐξουσία καί κατά συνέπεια νά περιορισθεῖ ὁ δικαστικός ἔλεγχος ἐπί τοῦ ἄν δύναται νά γίνει λόγος περί προφανοῦς πλάνης.

Ἀφ' ἑτέρου, ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἐπίσης δίκαιο κατά τό ὅτι ὑποστηρίζει ὅτι, ὅσον ἀφορᾶ τόν ἔλεγχο τῆς ἀξιολογήσεως τῶν ὑποψηφίων, πρέπει νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἀναφορικά πρός τό ἰδιαιτέρως προβληθέν ἀπό τόν προσφεύγοντα σημεῖο ὅτι στήν ἀνακοίνωση περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως ἐτίθετο ἐπίσης μία σειρά ἄλλων προϋποθέσεων. Ἔτσι, δέν ἦτο ἀναγκαία ἡ ἐφαρμογή, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀπό τόν προσφεύγοντα ἐξεταζομένη προϋπόθεση, ἑνός κριτηρίου ὑπερβολικά αὐστηροῦ, ἀκριβῶς διότι ἄλλες ἰδιότητες — ὅπως διοικητικές καί διαπραγματευτικές ἱκανότητες — προέχουν γιά τήν διεύθυνση τοῦ τμήματος C 5· ἡ στήν «ἐμπεριστατωμένη γνώση» («connaissance approfondie») ἀναφερομένη προϋπόθεση θά ἠδύνατο ἀπεναντίας, κατά τήν κυριαρχική ἑρμηνεία τῶν ἀπαιτουμένων ἀπό τήν ἀνακοίνωση περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως προσόντων ἡ ὁποία ἐπιφυλάσσεται στήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, νά ἐκληφθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἀρκοῦν *σταθερές γνώσεις* στόν ἐν λόγω τομέα.

66) Ἔτσι καθίσταται ἐπίσης σαφές — καί μέ αὐτό ἔρχομαι στήν δεύτερη διασαφήνιση ὅσον ἀφορᾶ τόν ἰσχυρισμό τοῦ προσφεύγοντος — ὅτι τό σημεῖο ἐκκινήσεως πού ἐπελέγη ἀπό τόν προσφεύγοντα, ὅπως προκύπτει ἀπό τό συμπληρωματικό του ὑπόμνημα, δέν δύναται νά γίνει δεκτό. Ὡς γνωστό, αὐτός καθιστᾶ κατά κάποιον τρόπο τό ἴδιο ἐπίπεδο γνώσεων δεσμευτικό κριτήριο καί δηλώνει ὅτι, ἐπειδή ἕνας ὑπάλληλος A 4 ἐπεξειργάσθη ἐντός τοῦ τμήματος C 5 μεγάλο ἀριθμό σημαντικῶν σχεδίων, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ὁ προϊστάμενος αὐτοῦ τοῦ τμήματος πρέπει νά διαθέτει τουλάχιστον γνώσεις καί πεῖρα τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Κατά τήν ἄποψή μου,

αὐτό δέν εἶναι καθόλου ὑποχρεωτικό, καί μάλιστα φαίνεται ἐπισφαλές καθ' ὅσον θά κατέληγε σέ ἀπαράδεκτο καί μή ἀναγκαῖο περιορισμό τοῦ πεδίου ἐπιλογῆς τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς. Πράγματι, δέν δύναται νά ἀπαιτεῖται ἀπό τόν προϊστάμενο μιᾶς διοικητικῆς μονάδος νά διαθέτει ὅλες τίς γνώσεις καί τήν πεῖρα τῶν συνεργατῶν του, ἀλλά εἶναι μόνον σημαντικό νά διαθέτει στόν τομέα πού καλεῖται νά διευθύνει γνώσεις ἀρκούντως σταθερές πού θά τοῦ ἐπέτρεπαν νά διευθύνει, νά ἐλέγχει καί νά συντονίζει κατά τόν κατάλληλο τρόπο τούς συνεργάτες του.

γγ) Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καθίσταται λοιπόν σαφές, ὅτι ὁ ἔλεγχος πού πρέπει νά διενεργηθεῖ στό πλαίσιο τοῦ ὑπό ἐξέταση ἰσχυρισμοῦ δύναται νά περιορισθεῖ στό ἄν τά ἀπό τήν Ἐπιτροπή ἐπικαλούμενα στοιχεῖα ἐκτιμήσεως ἀρκοῦν νά ἀποδείξουν ὅτι στήν περίπτωση τοῦ διορισθέντος ὑπαλλήλου ὀρθῶς ἐθεωρήθη ὅτι αὐτός διέθετε σταθερή καί ἐμπεριστατωμένη γνώση τῶν οἰκονομικῶν καί τεχνικῶν προβλημάτων στόν τομέα τοῦ κοινωνικοῦ ἐξοπλισμοῦ καί τῆς πολεοδομίας στίς ἀναπτυσσόμενες χῶρες, ἤ ἐάν ἀπό τόν ἔλεγχο τῶν στοιχείων αὐτῶν, σχετικά μέ τόν ὁποῖο τό Δικαστήριο δέν πρέπει βεβαίως νά εἰσέλθει σέ ὅλες τίς λεπτομέρειες, προκύπτει ὅτι ἐλλείπει ἡ βάση γιά μία θετική κρίση ἤ καί ὅτι συντρέχει προφανής πλάνη.

γ) Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρθη πρό παντός σέ δύο ἔγγραφα, τά ὁποῖα παρέχουν πληροφορίες ἐπί τῆς δραστηριότητος τοῦ L. σέ ἀρχιτεκτονικά γραφεῖα τοῦ Ρότερνταμ καί τῆς Ρώμης κατά τά ἔτη ἀπό 1962 ἕως 1973, ἤτοι πρό τῆς εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση συνεργασίας (παραρτήματα 7 καί 8 τοῦ ὑπομνήματος ἀντικρούσεως). Ὑπογραμμίζει ἐπί πλέον ὅτι ὁ L. κατόρθωσε νά συμπληρώσει καί ἐμβαθύνει τήν ἐκεῖ κτηθεῖσα μεγάλη πεῖρα στόν ἐν λόγω τομέα, τόσο κατά τά ἔτη ἀπό 1973 ἕως 1976 ὡς ἐντεταλμένος ἐλεγκτής τῆς Ἐπιτροπῆς στήν Κεντρική Ἀφρική, ὅσο καί μεταγενέστερα ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος Β 1 τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη».

Ὅσον ἀφορᾶ τό θέμα αὐτό, ἔχω τήν ἐντύπωση — ἐπιτρέψατέ μου νά τό ἀναφέρω ἀμέσως — ὅτι ἐκ τούτων διαφαίνεται ἀσφαλῶς ἡ ὕπαρξη σταθερῆς βάσεως πρός θετική κρίση τοῦ διορισθέντος ὑποψηφίου καί ὅτι, ἐν πάση περιπτώσει, ἡ κριτική τοῦ προσφεύγοντος καμμία προφανή πλάνη δέν ἀποκαλύπτει.

•

αα) Ἡ κυρία αἰτίαση τοῦ προσφεύγοντος ἀναφέρεται, ὡς γνωστόν — ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος πού ἐδόθη στά στοιχεῖα ἐκτιμήσεως ἀπό τήν Ἐπιτροπή — στήν δραστηριότητα τοῦ L. στόν ἰδιωτικό τομέα. Θεωρεῖ ἐπ' αὐτοῦ ὅτι στήν κατά τόν τρόπο αὐτό κτηθεῖσα πεῖρα πρέπει ἐξ ἀρχῆς νά ἀποδοθεῖ μόνον σχετική ἀξία, δεδομένου ὅτι αὐτή εἶναι παρωχημένη.

Κατά τήν ἄποψή μου ὅμως αὐτό εἶναι ἐσφαλμένο, λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν ἐν λόγω χρονικῶν περιόδων καί τῆς ἀπουσίας ἐνδείξεων περί τοῦ ὅτι ὁ ἐν προκειμένω τομεύς ὑπέστη ἐν τῷ μεταξύ θεμελιώδεις ἀλλαγές. Ἐπί πλέον, εἶναι σημαντικό τό γεγονός ὅτι ἐν συνεχεία ὁ L. δέν ἤσκησε τίς ἐπαγγελματικές του δραστηριότητες σέ ἐντελῶς διαφορετικό τομέα, ἀλλά ἀνέλαβε καθήκοντα τά ὁποῖα βεβαίως ἦσαν ἱκανά νά διατηρήσουν καί διευρύνουν τήν κτηθεῖσα πεῖρα.

Ὁ προσφεύγων προσπαθεῖ περαιτέρω νά θέσει ἐν ἀμφιβόλῳ τήν ἀπό τόν L. κτηθεῖσα στόν ἰδιωτικό τομέα πεῖρα, προβάλλοντας ἀφ' ἑνός ὅτι ὁ κοινωνικός ἐξοπλισμός στούς τομεῖς τῆς ὑγείας, τῆς λαϊκῆς στέγης καί τῆς ἐκπαιδεύσεως τοποθετεῖται ἀναμφιβόλως στό κέντρο τῶν δραστηριοτήτων τοῦ τμήματος C 5 — διότι πράγματι ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τοῦ 95 % ὅλων τῶν σχεδίων — καί ἀντιπαραθέτοντας ἀφ' ἑτέρου αὐτό πού προέκυπτε ἀπό τά ἔγγραφα πού ἐπεκαλεῖτο ἡ Ἐπιτροπή ὅσον ἀφορᾶ τήν προγενέστερη

συμμετοχή τοῦ L. σέ σχέδια πού ἀνεφέροντο σέ ἀναπτυσσόμενες χῶρες. Ἔπειτα, ὁ διορισθείς ὑποψήφιος συμμετέσχε μόνον σέ περιορισμένο ἀριθμό σχεδίων τά ὁποῖα, ἐπί πλέον, ἀφοροῦσαν μόνον μικρό ἀριθμό χωρῶν, ἐνῶ τό τμῆμα C 5 εἶναι ἁρμόδιο γιά 60 ἕως 80 ἀναπτυσσόμενες χῶρες. Εἶναι ἐπίσης σαφές, κατά τόν προσφεύγοντα πάντοτε, ὅτι ἀπό τόν μικρό ἀριθμό σχεδίων μόνον ἕξι ὑπήγοντο στόν τομέα «Κοινωνικός ἐξοπλισμός καί πολεοδομία», ἐνῶ κανένα δέν ἀφοροῦσε τόν τομέα «ὑγεία καί λαϊκή στέγη» καί ὅτι τέσσερα σχέδια τοῦ τομέως «ἐκπαίδευση» ἀφοροῦσαν μόνον ἕνα μικρό τμῆμα του.

Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως πρέπει νά ἀντιπαρατηρηθεῖ — ἐκτός τοῦ ὅτι ὁ προσφεύγων ἐπικαλεῖται μόνον ἕνα ἐκ τῶν δύο ἐγγράφων πού προσεκόμισε ἡ Ἐπιτροπή ἐνῶ παρασιωπᾶ τό ἄλλο — ὅτι μία τέτοια ποσοτική θεώρηση ἤδη κατ' ἀρχήν πρέπει νά θεωρηθεῖ ἐσφαλμένη. Ἐξ ἄλλου, δέν πρέπει νά παραβλεφθεῖ ὅτι τό ἐν λόγω ἔγγραφο ἀναφέρει μόνον τά σημαντικότερα σχέδια, ἤτοι δέν περιλαμβάνει ἐξαντλητική ἀπαρίθμηση, καί ὅτι ἐπί πλέον — ὅσον ἀφορᾶ τόν ἀριθμό τῶν ἐν λόγω χωρῶν — ὁ L. ἠδυνήθη ἐν πάση περιπτώσει κατά τήν μεταγενέστερη δραστηριότητά του νά ἀποκτήσει χρήσιμη πρόσθετη πεῖρα.

66) Ἐξ ἄλλου, δέν δύναμαι ἐπίσης νά συμμερισθῶ τήν ἄποψη τοῦ προσφεύγοντος, ὅτι ἡ Ἐπιτροπή κατά τήν ἐκτίμηση τοῦ διορισθέντος ὑποψηφίου ἔλαβε ἀδίκως ὑπ' ὄψη τήν δραστηριότητα πού αὐτός ἤσκησε ἀπό τοῦ 1973 μέχρι τοῦ 1976 ὡς ἐντεταλμένος ἐλεγκτής στήν Κεντρική Ἀφρική καί ἐν συνεχεία ὡς προϊστάμενος τμήματος στήν Ἐπιτροπή.

Βεβαίως, δύναται ἀφ' ἑνός νά εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἐπεξεργασία σχεδίων — ὅπως προκύπτει ἀπό τήν περιγραφή τῶν δραστηριοτήτων τοῦ τμήματος C 5 — συντελεῖται στίς Βρυξέλλες καί ὅτι ἀπό ἐκεῖ ἐπίσης ἐλέγχεται γενικῶς ἡ ἐκτέλεσή τους. Δύναται ἐν τούτοις εὐλόγως νά ὑποτεθεῖ ὅτι ἕνας ἐντεταλμένος ἐλεγκτής, ὁ ὁποῖος — ὅπως ἐβεβαίωσε κατά τρόπο πειστικό ἡ Ἐπιτροπή — δέν εἶναι ἐπιφορτισμένος μόνον μέ ἐξηρτημένα καθήκοντα ἐκτελέσεως, ἀλλά πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἕνα εἶδος πρεσβευτοῦ μέ εὐρεῖες καί σημαντικές ἁρμοδιότητες, δύναται βεβαιότατα νά εἶναι ἐπίσης σέ θέση νά ἀποκτήσει, ὅσον ἀφορᾶ ἕνα μεγάλο ἀριθμό σχεδίων, χρήσιμες γνώσεις ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀνακοινώσεως περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως ἡ ὁποία ἐξετάζεται ἐν προκειμένω. Καί δύναμαι βεβαίως νά παραλείψω νά εἰσέλθω στίς λεπτομέρειες τῆς ἐν μέρει μικροπρεποῦς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ προσφεύγοντος ὅσον ἀφορᾶ τό ἐπίπεδο ὁρισμένων σχεδίων ἐκτελεσθέντων μεταξύ 1973 καί 1976 καί τῆς ἐπ' αὐτῶν ἀσκηθείσης κριτικῆς.

Ὅσον ἀφορᾶ ἀφ' ἑτέρου τά καθήκοντα τοῦ L. ὡς προϊσταμένου τοῦ τμήματος B 1, δύναται βεβαίως νά θεωρηθεῖ βέβαιο ὅτι αὐτός ὑπό τήν ἀνωτέρω ἰδιότητα, συμφώνως πρός τήν κατά τήν διαδικασία δοθεῖσα περιγραφή τῶν καθηκόντων, ἠσχολήθη ὀλιγότερο ἐντατικά μέ σχέδια ἀπό ὅτι θά ἠδύνατο νά τό πράξει, στό πλαίσιο τοῦ τμήματος C 5. Ὅμως, δεδομένου ὅτι, ἀντιθέτως πρός τούς ἰσχυρισμούς τοῦ προσφεύγοντος, τό τμῆμα B 1 δέν ἀσχολεῖται μόνον μέ μία ἁπλή καταγραφή σχεδίων — ἄλλωστε, στό συμπληρωματικό του ὑπόμνημα ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι περιγραφές σχεδίων καί χρηματικές ἐκτιμήσεις διενεργοῦνται τουλάχιστον ἐν μέρει, ἀπό κοινοῦ ἀπό τά τμήματα B 1 καί C 5 — καί δεδομένου ὅτι δέν κατέστη ἐπίσης δυνατό νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ὁ L., ἀπό τοῦ 1976, ὑπό τήν ἰδιότητά του ὡς προϊσταμένου τμήματος, συμμετέσχε σέ μία σειρά σημαντικῶν συνεδριάσεων καί ἐπραγματοποίησε ταξίδια σέ ὅλες σχεδόν τίς ἀναπτυσσόμενες χῶρες γιά τίς ὁποῖες εἶναι ἁρμόδιο τό τμῆμα, μοῦ φαίνεται ἀδιανόητο ὅτι κατά τόν τρόπο αὐτό δέν ἀπεκτήθη καμμία χρήσιμη καί σταθερή

πείρα ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τό πεδίο δραστηριότητος τοῦ τμήματος C 5.

δ) Κατά συνέπεια, καί ὁ δεύτερος λόγος ἀκυρώσεως δέν δύναται νά γίνει δεκτός, διότι γενικῶς δέν ἀπέκτησα τήν πεποίθηση ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔκρινε ἐσφαλμένως ὅτι ὁ ἐν λόγω ὑποψήφιος συνεκέντρωνε τίς προϋποθέσεις πού ἀναφέρονται στήν ἀνακοίνωση περί ὑπάρξεως κενῆς θέσεως.

3. Μέ ἕνα τρίτο λόγο τέλος, ὁ προσφεύγων προβάλλει ὅτι ὁ διορισμός στήν κενή θέση, ὡς πρός τόν ὁποῖο — κατά τά ἀπό τήν Ἐπιτροπή προσκομισθέντα ἔγγραφα — ἐπρόκειτο μόνον περί τοῦ ζητήματος, ἄν θά ἔπρεπε νά διορισθεῖ ὁ προσφεύγων ἤ ὁ L., συνετελέσθη ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐλαττωματικῶς, διότι ἡ σύγκριση τῶν ὑποψηφίων ἐπραγματοποιήθη χωρίς νά ἐξετασθεῖ ἡ κατά τό ἄρθρο 43 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἔκθεση ἀξιολογήσεως τοῦ προσφεύγοντος, γιά τήν περίοδο 1975 ἕως 1977, ἤτοι ἡ τελευταία ἔκθεση ἀξιολογήσεως τοῦ προσφεύγοντος πού ὑπῆρχε κατ' ἐκεῖνο τό χρονικό σημεῖο. Σχετικῶς, θά ἔπρεπε προπάντων νά ὑπομνησθεῖ ὅτι τέτοιες ἐκθέσεις ἀξιολογήσεως — κατά τήν νομολογία — συνιστοῦν οὐσιαστικά στοιχεῖα γιά ὅλες τίς ἀποφάσεις πού ἀφοροῦν τήν σταδιοδρομία. Δέν δύναται ἐπίσης νά ἀμφισβητηθεῖ ὅτι ἡ λήψη ὑπ' ὄψη τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως ἀξιολογήσεως θά ἠδύνατο εὐκόλως νά ὁδηγήσει σέ διαφορετικό ἀποτέλεσμα. Πράγματι ἡ ἔκθεση περιελάμβανε ἀφ' ἑνός, ὄχι μόνον μία πολύ εὐνοϊκή ἀξιολόγηση ἡ ὁποία — λόγω μεταβολῆς τῶν κριτηρίων πού ἐπεσυνέβη ἐν τῷ μεταξύ — συνιστοῦσε βελτίωση ἐν συγκρίσει πρός προγενέστερες ἐκθέσεις ἀξιολογήσεως· ἀλλά, ἀφ' ἑτέρου, ἀνεφέρετο ἐπίσης ἰδιαιτέρως σέ μία χρονική περίοδο κατά τήν ὁποία τά καθήκοντα τοῦ προσφεύγοντος εἶχαν ἐπεκταθεῖ καί κατά τήν ὁποία οἱ εὐθύνες του εἶχαν αὐξηθεῖ δεδομένου ὅτι εἶχε ἐπιφορτισθεῖ μέ τήν ἀναπλήρωση τοῦ προϊσταμένου τοῦ τμήματος κατά τήν ἀπουσία του.

Εἶναι ὀρθό σχετικῶς ὅτι, πράγματι, κατά τήν λήψη τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή δέν εἶχε στήν διάθεσή της τήν ἔκθεση ἀξιολογήσεως τοῦ προσφεύγοντος πού εἶχε συνταχθεῖ γιά τήν περίοδο ἀπό 1975 ἕως 1977. Ἡ ἐξήγηση δίδεται μέ ἕνα ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1980 τοῦ προϊσταμένου τῆς γενικῆς διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη». Κατ' αὐτό, ἡ ἔκθεση συνετάγη τήν 5η Δεκεμβρίου 1977 καί ἐδόθη στόν προσφεύγοντα. Αὐτός ὅμως δέν τήν ἀπεδέχθη, καί μέ ἐπιστολή τῆς 15ης Δεκεμβρίου 1977 ἐζήτησε μία συνάντηση μέ τόν συντάξαντα τήν ἔκθεση ἀξιολογήσεως προϊστάμενο. Μετά τήν πραγματοποίηση τῆς συναντήσεως, ἡ ἔκθεση ἀξιολογήσεως ἐτροποποιήθη καί διεβιβάσθη ἐκ νέου στόν προσφεύγοντα. Ὁ προσφεύγων ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νά μή εἶναι σύμφωνος μέ τήν ἔκθεση, καί μάλιστα λόγω μιᾶς φράσεως στήν ὅλη ἐκτίμηση τήν ὁποία αὐτός ἐθεώρει ἱκανή νά δημιουργήσει παρανοήσεις, ἀλλά ἡ ὁποία, κατά τήν ἄποψη τοῦ προϊσταμένου του, δέν περιεῖχε τίποτε ἀρνητικό. Γιά τόν λόγο αὐτό, ἐκράτησε τήν — πάντοτε μή ὁριστική — ἔκθεση ἀξιολογήσεως, οὕτως ὥστε κατά τήν λήψη τῆς προσβληθείσης ἀποφάσεως, αὐτή δέν περιελαμβάνετο πράγματι στόν προσωπικό του φάκελλο, προσεκομίσθη δέ μόνον μέ τήν ἀπάντηση κατά τήν παρούσα διαδικασία.

Ἡ Ἐπιτροπή εἶναι τῆς γνώμης ὅτι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος δέν συνάγεται ἐν τούτοις λόγος ἀκυρώσεως. Σχετικῶς, προβάλλει ἀφ' ἑνός ὅτι δυνάμει τῶν γενικῶν διατάξεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 43 τίς ὁποῖες ἐξέδωσε, ὁ προσφεύγων ὑπεχρεοῦτο νά ἐπιστρέψει ἐντός ὀκτώ ἡμερῶν τρία ἀντίτυπα τῆς ἐκθέσεως ἀξιολογήσεως πού εἶχε συνταχθεῖ γι' αὐτόν. Ἄν δέν συνεμορφώθη πρός τόν ἀνωτέρω κανόνα, πρέπει νά ἀποδώσει στήν ἰδική του ἀντικανονική συμπεριφορά τό γεγονός ὅτι δέν κατέστη δυνατό νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἔκθεση ἀξιολογήσεως κατά τήν ἐν προκειμένω διαδικασία πληρώσεως τῆς θέσεως. Ἀφ' ἑτέρου, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἡ μή λήψη ὑπ' ὄψη τῆς ἐκθέσεως ἀξιολογήσεως δέν ἠδύνατο νά παραβλάψει τά συμφέροντα τοῦ προσφεύγοντος. Πράγματι, ὄχι μόνον ἡ ἔκθεση ἦταν προφανῶς ὀλιγότερον εὐνοϊκή ἀπό προηγούμενες ἐκθέσεις πού περιλαμβάνονται στόν προσωπικό φάκελλο τοῦ προσφεύγοντος, ἀλλά εἶναι ἐπίσης

σαφές ὅτι κατά τήν ἐπιλογή στήν ὁποία προέβη ἡ Ἐπιτροπή — ὅπως προκύπτει ἀπό τό ἤδη μνημονευθέν ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῆς 1ης Ἰουνίου 1979 καί ἀπό τήν ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῆς ἐνστάσεως — ὑπῆρξε καθοριστικό τό γεγονός ὅτι ὁ L. διέθετε μεγαλύτερη πείρα ἐπί ἀφρικανικῶν προβλημάτων, καί ἰδίως μάλιστα ἀπό πολιτικῆς ἀπόψεως.

Κατά τήν ἄποψη τοῦ προσφεύγοντος, ἡ μή ἐπιστροφή τῆς ἐκθέσεως ϐαθμολογήσεως δέν συνιστᾶ παράϐαση ὑποχρεώσεως, διότι — ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ ἔκθεση δέν τοῦ ἐκοινοποιήθη ἐπισήμως — πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι κατ' ἐκείνη τήν χρονική περίοδο — ὅπως προκύπτει ἀπό μία σύγκριση τῶν νέων διατάξεων ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 43 πρός τίς προηγούμενες ἰσχύουσες — δέν ἴσχυε καμμία ὑποχρεωτική προθεσμία γιά τήν ἐπιστροφή, ἀλλά ἴσχυαν μόνον «προθεσμίες τάξεως» («délais d'ordre»). Ἐν πάση περιπτώσει, συμφώνως πρός τούς κανόνες τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, σχετικῶς προέχει ἡ ὑποχρέωση τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς νά συντάσσει ἐκθέσεις ϐαθμολογήσεως καί νά τίς λαμϐάνει ὑπ' ὄψη στό πλαίσιο ἀποφάσεων πού ἀφοροῦν τήν σταδιοδρομία. Ἡ ἐν λόγω ὑποχρέωση θά ἠδύνατο νά ἔχει ἐκπληρωθεῖ, διότι κατά τόν «ὁδηγό ϐαθμολογήσεως» («guide de notation») μία ἔκθεση καθίσταται ὁριστική ἐάν δέν προϐληθεῖ κατ' αὐτῆς ἔνσταση ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Ὁ συντάξας τήν ἔκθεση ϐαθμολογήσεως προϊστάμενος ἠδύνατο ἁπλῶς νά διαπιστώσει τήν ἐκπνοή τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας καί ἐν συνεχεία, μέ ἐπικύρωση, νά δώσει στήν ἔκθεση ὁριστικό χαρακτήρα. Ἀλλά ϐεϐαίως, δέν εἶναι δυνατό νά ἐκκινήσουμε ἀπό τήν ἰδέα ὅτι ἡ παράλειψη νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ ἔκθεση ϐαθμολογήσεως δέν ἔϐλαψε ἀτομικά συμφέροντα, λόγω τοῦ ὅτι ἡ ἔκθεση γιά τά ἔτη ἀπό 1975 ἕως 1977 ἦταν ὀλιγότερον εὐνοϊκή ἐν συγκρίσει πρός προηγούμενες πού εὑρίσκονται στόν προσωπικό φάκελλο τοῦ προσφεύγοντος, δεδομένου ὅτι ἀπό μία σχετική σύγκριση προκύπτει σαφῶς τό ἀντίθετο, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ τό κύριο περιεχόμενο τῆς ἐκθέσεως.

Καί κατά τήν ἐκτίμηση τοῦ ἐπιμάχου αὐτοῦ σημείου, πρέπει νά συμμερισθῶ ἐπίσης τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐπ' αὐτοῦ, δέν εἶναι ἀναγκαῖο νά εἰσέλθω στίς λεπτομέρειες τοῦ ζητήματος πῶς πρέπει νά ἐκτιμηθοῦν οἱ καθοριστικές προθεσμίες γιά τήν ἐπιστροφή τῶν ἐκθέσεων ϐαθμολογήσεως, συμφώνως πρός τήν σχετική μέ τό ἄρθρο 43 προηγουμένη κανονιστική ρύθμιση, καί ἄν πράγματι ἐπρόκειτο γιά «προθεσμίες τάξεως» («délais d'ordre»), τῶν ὁποίων ἡ μή τήρηση δέν θά ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ ὡς παράϐαση ὑποχρεώσεως τοῦ ὑπαλλήλου, πράγμα τό ὁποῖο ἐν τούτοις φαίνεται νά προσκρούει σέ ὁρισμένες διατάξεις τοῦ τότε ἰσχύοντος «ὁδηγοῦ ϐαθμολογήσεως» («guide de notation»). Ἀντιθέτως, σημαντική γιά τήν ἐπίλυση τῆς παρούσης ὑποθέσεως εἶναι ἡ ἀπόφαση τῆς 13ης Ἰουλίου 1972 ἐπί τῆς ὑποθέσεως 90/81 — Giorgio Bernardi κατά Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοϐουλίου — (Slg. 1972, σ. 603), τῆς ὁποίας τά πραγματικά περιστατικά ἦταν παρόμοια καί πού ἀνεφέρετο σέ ἔννομη κατάσταση ἀντίστοιχη πρός τήν ἐν προκειμένω. Μέ τήν ἀπόφαση αὐτή τό Δικαστήριο, ἀκολουθώντας τίς προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, ὁ ὁποῖος ἀνεφέρθη στίς ὑποχρεώσεις νομιμοφροσύνης καί συνεργασίας τοῦ ἐνδιαφερομένου ὑπαλλήλου, ἔκρινε ὅτι ἡ μή λήψη ὑπ' ὄψη μιᾶς ἐκθέσεως ϐαθμολογήσεως σέ μία συγκριτική ἀξιολόγηση προσόντων περισσοτέρων ὑποψηφίων γιά προαγωγή εἶναι ἄνευ σημασίας, ἄν ὀφείλεται στήν συμπεριφορά τοῦ ἐν λόγω ὑπαλλήλου· κατά συνέπεια, ἄν ὁ ὑπάλληλος παρακρατεῖ μία ἔκθεση ϐαθμολογήσεως — πράγμα τό ὁποῖο τότε συνέϐη ἐπί τέσσερις μῆνες — δέν δύναται νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι ἡ διαδικασία προαγωγῆς ἐξελίχθη κατά τρόπο ἀντικανονικό. Κατά τήν γνώμη μου, δέν πρέπει νά ἀποκλίνουμε ἀπό τήν ἀρχή αὐτή. Στόν προσφεύγοντα λοιπόν πρέπει νά ἀντιπαρατηρηθεῖ — καί ἐν προκειμένω δέν ἐνδιαφέρει προφανῶς ἄν ἡ ἐν λόγω ἔκθεση ϐαθμολογήσεως τοῦ ἐκοινοποιήθη ἐπισήμως ἤ ὄχι — ὅτι ἐφ' ὅσον ἐγνώριζε ὅτι ἡ τελευταία ἔκθεση ϐαθμολογήσεώς του, ἠδύνατο νά εἶναι καθοριστική γιά τήν ὑποψηφιότητά του, ὤφειλε νά μεριμνήσει νά τήν ἐπισυνάψει ἐγκαίρως στόν προσωπικό του φάκελλο, καί ὅτι ἐφ'

ὅσον παρέλειψε νά τό πράξει, δέν δύναται σέ καμμία περίπτωση ἐκ τῶν ὑστέρων νά ἐπιτύχει ἀκύρωση τῆς διαδικασίας διορισμοῦ στήν ὁποία συμμετέσχε, προβάλλοντας ἀντικανονικότητες, καταλογιστέες στήν ἰδία του συμπεριφορά.

Κατόπιν τούτων, δέν εἶναι πράγματι ἀναγκαῖο νά ἐξετάσω περαιτέρω ἄλλα ἐπιχειρήματα, καί ἰδίως τό λεπτό ζήτημα ἄν ἡ μή ληφθεῖσα ὑπ' ὄψη ἔκθεση βαθμολογήσεως εἶναι πράγματι ὀλιγότερο εὐνοϊκή ἀπό προηγούμενες ἐκθέσεις περί τοῦ προσφεύγοντος. Περατώνοντας, θά ἤθελα μόνον νά προσθέσω — καί αὐτό ἐπίσης συνηγορεῖ κατά τοῦ βασίμου τοῦ τρίτου ἰσχυρισμοῦ — ὅτι πράγματι ἐπιτρέπεται νά ὑποτεθεῖ ὅτι, ἔστω καί ἄν ἡ ἐν λόγω ἔκθεση βαθμολογήσεως εἶχε ληφθεῖ ὑπ' ὄψη, αὐτό πιθανότατα δέν θά εἶχε ὁδηγήσει σέ διαφορετικό ἀποτέλεσμα, ἄρα ἡ ἐπικαλουμένη ἀπό τόν προσφεύγοντα ἀντικανονικότης εἶναι ἄνευ σημασίας γιά τήν διαδικασία. Σχετικῶς, δύναται ἀφ' ἑνός — πράγμα πού δέν ἀποτελεῖ ἀπαράδεκτη ἀνάμιξη στήν ἐπιφυλασσομένη στήν διοίκηση ἐξουσία ἐκτιμήσεως — νά γίνει παραπομπή στό ὑπηρεσιακό σημείωμα τοῦ προϊσταμένου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως «Ἀνάπτυξη» τῆς 1ης Ἰουνίου 1979, τό ὁποῖο προωρίζετο νά προετοιμάσει τήν προσβληθεῖσα ἀπόφαση καί κατά τό ὁποῖο ἔπρεπε νά προτιμηθεῖ ὁ ὑποψήφιος L. λόγω τῆς ἀναγκαίας γιά τήν διεύθυνση τοῦ τμήματος C 5 πολιτικῆς του διαισθήσεως («feeling politique»). Ἀφ' ἑτέρου, πρέπει νά προβληθεῖ τό ἐνδιαφέρον πού παρουσιάζει ἐν προκειμένω ἡ ἀπόφαση περί ἀπορρίψεως τῆς ἐνστάσεως τοῦ προσφεύγοντος, στήν ὁποία τονίζεται ὅτι ὑπῆρξε ἀποφασιστικό γιά τήν Ἐπιτροπή τό γεγονός ὅτι ὁ L., λόγω τῆς πείρας πού ἀπέκτησε ὡς ἐντεταλμένος τῆς Ἐπιτροπῆς στήν Κεντρική Ἀφρική καί ὡς προϊστάμενος τοῦ τμήματος Β 1, ἐφάνη πλέον κατάλληλος γιά τήν διεύθυνση μιᾶς διοικητικῆς μονάδος, ἡ ὁποία καλεῖται νά διατηρεῖ κανονικές ἐπαφές μέ ὑπεύθυνες προσωπικότητες τῶν χωρῶν τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Καραϊβικῆς καί τοῦ Εἰρηνικοῦ.

4. Κατόπιν τούτων, δύναμαι μόνον νά προτείνω νά ἀπορρίψετε τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη καί νά ἀποφανθεῖτε ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.